

*DICCIONARIO
GRIEGO-ESPAÑOL*

I a.C. **Trypho** grammaticus

West, M.L., «Tryphon de Tropis», *CQ* n.s. 15, 1965, pp. 230-248.

Trop. = *de tropis*.

West 1965.pdf

TRYPHON *DE TROPIS*

THE work with which I am concerned is not the one that appears under the name of Tryphon in *Rhetores Graeci*, viii. 726–60 Walz, iii. 191–206 Spengel, but the one that appears under the name of Gregory of Corinth, viii. 761–78 W. and iii. 215–26 Sp. What I now offer amounts to a makeshift edition. I call it makeshift, because I have not sought out and assessed all existing manuscripts of the work, or versed myself in Greek grammatical writing to the extent that a serious editor would have to do; I offer it because, whatever its deficiencies, it represents a more complete and a recensionally better founded text than those of the three existing editions, the most recent of which is now 109 years old.

The nature and origin of the work

This is one of seven extant or partially extant Greek works *περὶ τρόπων* or *περὶ ποιητικῶν τρόπων*. The full list is:

Anon. i:	<i>P. Würzburg</i> 2 (U. Wilcken, <i>Mitteilungen aus der Würzburger Papyrussammlung</i> [Berlin 1934], pp. 22–31 and Pl. iii).	
Tryphon i:	viii. 726–60 W., iii. 191–206 Sp.	
Anon. ii:	714–25	207–14
Tryphon ii = [Gregory]:	761–78	215–26
Anon. iii:	Fredrich–Wentzel, <i>N.G.G.</i> , 1896, 337–40; partial text in viii. 779–81 W., iii. 227–9 Sp.	
Cocondrius:	782–98	230–43
[Choeroboscus]:	799–820	244–56
Cf. also [Plutarch], <i>vit. Hom.</i> ii, 15–26 (vii. 344–50 Bern.).		

In what follows I shall refer to these works (except Anon. i and iii) by the page and line in Spengel; to Anon. iii by page and line in Fredrich–Wentzel.

Besides these, there exist four similar works in Latin:

Charisius	<i>Ars grammatica</i> , pp. 358–65 Barwick (= i. 272–7 Keil)
Diomedes	„ i. 456–64 Keil
Donatus	„ iv. 399–402 K.
Sacerdos	„ vi. 460–70 K.

Although published with the *Rhetores*, these works properly belong to grammatical, not rhetorical, literature.¹ They are not didactic, they simply record linguistic facts and (not always happily) classify them. They make no attempt at being works of literature; they are not treatises, but dictionaries. Each begins with a preface on the concept of a trope, and an index of tropes. The rest of the book then consists of a brief account of each trope, in the same order as in the index: a verbal definition, followed by one or two examples

¹ J. Stroux ap. Wilcken, p. 23. The men by whom they were written, or to whom they were attributed, are indeed normally

classed as grammarians: Tryphon, Choeroboscus, Gregory of Corinth. Nothing is known about Cocondrius.

from literature. There is normally no syntactical connexion between the entries.¹

This pattern is ancient. The Würzburg papyrus, dated to the second century A.D., gives a *terminus ante quem*, and there is no reason why it should not go back to, say, the first century B.C. Cf. Stroux, loc. cit.: the Latin works 'führen gemeinsam auf eine früh-kaiserzeitliche Quelle zurück, die ungefähr gleichzeitig mit dem echten Tryphon anzusetzen ist, und die ihrerseits schon Vorläufer in römisch-republikanischer Zeit hatte. Das System und die Terminologie zeigen, dass die Abschnitte *de tropis* bei den lateinischen Grammatikern auf die gleiche griechisch-grammatische Theorie zurückgehen, wie die bei Spengel gesammelten griechischen Traktate. Die Abweichungen wieder beweisen, dass sich beide Zweige frühzeitig trennten und der lateinische seinen eigenen Überlieferungsweg fand'.

The ascriptions of the extant works are of doubtful authority. It is evident that few if any of them are original compositions, but rather revisions and rearrangements of traditional material; and a celebrated grammarian's name might easily find itself attached to a summary (or prolix) Byzantine text of which his own work was a distant ancestor. The history of scholia gives a warning example of how a grammatical text may suffer in transmission.

The work with which we are principally concerned is ascribed to Tryphon in the manuscripts known to me; that is to say, to an Alexandrian contemporary of Didymus to whom a work *περὶ τρόπων* is in fact ascribed in the *Suda* (iv. 602. 2 Adler). Walz, followed by Spengel, printed it under the name of Gregory of Corinth, because (a) there is another work *περὶ τρόπων* bearing the name of Tryphon, and (b) Leo Allatius, *Diatriba de Georgiis*, p. 416, claimed to have found in a Vatican manuscript a work with the same opening sentence, under Gregory's name.² That Gregory cannot have composed it was proved by C. E. Finckh,³ and finally by Maas's recognition of it in *P. Vind.* 29332,⁴ which is probably of the fourth century, some six or seven centuries earlier than Gregory.⁵ The editor of the papyrus was not unnaturally led to consider the possibility that the work does after all ultimately derive from Tryphon. 'Ultimately' is obviously a necessary qualification, and even then no certainty is possible. But one must presume that Tryphon did write a work on tropes, and there is no particular reason why this should not be it or a form of it, in other words, why we should wholly reject the ascription in the known manuscripts. I refer to it as Tryphon ii to distinguish it from the other *περὶ τρόπων* bearing Tryphon's name.

The relationship of Tryphon ii to Tryphon i and [Choeroboscus]

Within the tropographic corpus, certain works are much more closely interrelated than others. Anon. iii is related to Cocondrius; one can almost

¹ In general these characteristics, as well as a certain amount of material, are shared by the works *περὶ σχημάτων*.

² Allatius' report 'scheint auf einem Irrtum zu beruhen' (C. Wendel, *R.-E.* vii A 730). I suppose this means that Wendel could not find the work in the Vatican catalogues; but that does not prove much. Allatius must at any rate have found it in

a manuscript somewhere, for it was not printed until 162 years after his death.

³ *Zeitschr. f. Altert.* 1838, 1053; *Philologus* xxv (1867), 347.

⁴ H. Oellacher, *Mitteilungen aus d. Papyrus-sammlung der Nationalbibl. in Wien* iii (1939), pp. 59-61.

⁵ On Gregory's date see P. Maas, *Byz.-Neogr. Jb.* ii (1921), 53-55.

treat them as different recensions of the same work. In the same way, Tryphon ii is related both to Tryphon i and to [Choeroboscus].

In Tryphon ii, the examples, except for a few relating to the usages of single words, are all taken from classical poetry: the majority from Homer, others from [Hesiod] *Κήνκος γάμος*, Simonides' epigrams, a lost tragedy, and Callimachus' *Iambi*. The choice gives an indication of the work's basic antiquity. [Choeroboscus] represents a version in which many of these classical examples have been replaced or supplemented by Biblical ones.¹ The author has omitted the initial distinction, drawn in both Tryphons, between *κυριολογία* and *τρόπος*. The first seven of his tropes are the same as those of Tryphon ii, and in the same order, but after that the order is more confused; he leaves out *σαρκασμός*, *ἀστεϊσμός*, *ἀμφιβολία*, *ἐπαύξεις*, while adding *πεποιημένον*, *ἐπανάληψις*, *παράβολή*, *ἀνταπόδοσις*, *προσωποποιία*, and *παράδειγμα*. Against the authorship of Choeroboscus are (1) the christianization, which is not characteristic of the grammarian's other writings; (2) the style, indeed the whole unambitious conception, which lack the 'geschwätzige Weitschweifigkeit' of Choeroboscus;² (3) the reference to *ὁ Μεταφραστής* at p. 251. 19; if this is Symeon Metaphrastes, the author is not earlier than the tenth century, and Choeroboscus is probably to be put in the sixth (though admittedly the only certain *terminus ante quem* for him is in the tenth);³ (4) the inclusion of *σχῆμα* as a trope, before *ὑστερολογία* (255. 10), seems to be secondary to what we find in Tryphon ii. There, *σχῆμα* comes *after* *ὑστερολογία*, at the end of the whole work. In one branch of the tradition, moreover, the section is omitted, in another it is at the beginning of the work, and in both, *σχῆμα* is absent from the initial list of tropes. Evidently it does not belong to the *De Tropis*: it is the beginning of a separate work *περὶ σχημάτων* which has become attached to Tryphon ii at a date later than the archetype of our manuscripts, causing the interpolation of the words *καὶ σχῆμα* in the initial index in part of the tradition. On this part of the tradition of Tryphon ii, 'Choeroboscus' is dependent;⁴ and that the branches of the tradition were separate as early as the sixth century does not seem to me the likeliest explanation of this fact.⁵

Tryphon i, like Tryphon ii, does not admit Christian examples, and has in fact more classical examples: from various riddles, from Hesiod (*Erga*), Sappho, the Delphic Oracle, Pindar, Aeschylus (*Agamemnon*), Sophocles (*Peleus* and an unidentified play), Euripides (*Medea* and *Orestes*), Diphilus, Menander, Callimachus (*Iambi*). But in spite of this apparent independence, comparison of the two works reveals a basic identity in the definitions and examples, and they seem to represent two branches, already separate in antiquity, of a single tradition. When we consider that both bear the name of Tryphon, the possibility arises that he was the source of that tradition. Tryphon i and ii each preserve some ancient features more faithfully than the other.

¹ A good parallel for this relationship is provided by Anon. *περὶ σχημάτων*, iii. 174-88 Sp., in comparison with Zonaeus, *ibid.*, pp. 161-70.

² The phrase is Cohn's, *R.-E.* iii. 2364.

³ Cf. A. Hilgard, *Grammatici Graeci*, iv. 2 (1894), praef. pp. lxiii-lxviii; K. Krumbacher, *Gesch. d. byz. Litt.*², p. 583; Maas, *Byz. Zeitschr.* xxv (1925), 359. A. Ludwig, *De Ioanne Philopono grammatico* (Progr.

Königsberg, 1888), p. 9, argued that *ὁ Μεταφραστής* might be Demosthenes Thrax, the paraphrast of Homer and Hesiod; but cf. Hilgard, p. lxxxix.

⁴ Cf. the apparatus at Try. ii, 217. 3 = cap. 2. 6.

⁵ The authenticity of the section *σχῆμα* is further disproved by the non-classical example *ὁ κύριος Ἰωάννης ὃν ὁ θεὸς ἐλεήσει ἀγαθὸς ἐστί*.

We can see this in the distribution of the ancient examples between them, and in the choice and arrangement of the tropes: rather than elaborate on this here, I refer to (Stroux-)Wilcken's commentary on Anon. i.

Notes on the manuscripts

Tryphon ii was first published by Boissonade, *Anecdota Graeca* iii (1831), pp. 270–87, from the Parisini gr. 2551 and 2929, with some acute textual suggestions. Two years later, Cramer published three excerpts from Bodl. Barocc. 76 (*The Philological Museum* ii [1833], 432–4). Two years after that, Walz edited the work in volume viii of his *Rhetores Graeci*, using Par. gr. 2008 in addition to the two manuscripts used by Boissonade and the excerpts published by Cramer. Spengel's edition of 1856 was based on Walz. The existing editions are, therefore, based on four manuscripts—or rather three and a bit—none of which is earlier than the sixteenth century.

I have collated the Leidensis Vossianus Gr. Q 20 (f. 263^v–265^r), of the thirteenth century; the Matritensis 7211 (f. 86–91^r), written by Constantine Lascaris; and the Baroccianus in full.

e. Besides the manuscripts containing the whole work, we must make use of the excerpts published by Hilgard in the midst of a somewhat indiscriminate volume entitled *Scholia in Dionysii Thracis Artem Grammaticam* (= *Gramm. Gr.* i 3, Leipzig, 1901). I call them **e**. They extend from p. 456. 17 to p. 462. 35. They are found in two manuscripts, Brit. Mus. Add. 5118 and Matr. 4613; in the latter, they are mixed up with excerpts from Anon. iii (which Hilgard mistook for a paraphrase of Cocondrius). Both must be used in reconstructing the excerptor's text, as Hilgard shows (praef. pp. xxxv–xxxvi).

The excerpts give the correct text, against the rest of the MSS. known to me, in four places:

217. 3 εἰ δὴ πού τινα κείνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφήνας. So Homer; ἐπὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφαίνει the manuscripts.

218. 27 ἀναστροφὴ δέ ἐστι λέξις ἣν χρὴ προηγεῖσθαι τῆς σημαινομένης διανοίας δευτέραν ἔχουσα τάξιν. Here ἔχουσα is proved right, against ἔχουσαν of manuscripts and editions, by the sense as well as by Try. i, 197. 11 and Coc. 239. 3.

220. 16 περίφρασις ἐστι φράσις . . . δηλοῦσα. The manuscripts omit φράσις. But φράσις or λέξις or μέρος λόγου is absolutely standard in these definitions. For φράσις here, cf. Try. i, 197. 4, Coc. 238. 4, [Choer.] 251. 9.

224. 15 σύλληψις ἐστι φράσις . . . τὸ ἐτέρῳ πραχθέν ἰδίᾳ κοινῶς παραλαμβάνουσα. — ἰδίᾳ ἢ κοινῶς MSS.

L. The Leidensis (**L**) is another important witness to the text, as its relative age would lead us to expect. It is the only manuscript to give a full and correct text of 218. 8 ff. and 221. 10 (see ad locc.), and it has other good readings in common with **e** or with Barocc. 76; most notable of these are two major divergences from the editions, p. 222, where the section on ἀντίφρασις is followed by one on ἐναντίωσις, and p. 224, where the whole section παρέκβασις, with the last three lines of the preceding section ἀμφιβολία, is omitted. Both of these divergences agree with the index of tropes, 215. 14–20, which includes ἐναντίωσις and omits παρέκβασις.

m = **MP**. Matr. 7211 (**M**) and Par. 2551 (**P**) are copied from a single hyparchetype which may be called **m**. For the most part the text given by **m** resembles that of **L**, but contains rather more errors and omissions. It was not

derived from **L** itself, however, as certain individual errors of **L** show: 216. 2 δύνανται, 217. 18 ἐωνόχει, 219. 8 ὠφέλατ', 223. 8 and 10 σισσύμων. **L** and **m** seem to have been copied from a book in which alternative versions of two sections were added in a margin. Thus in **m** we have, as in the printed editions, two alternative accounts of ἀντίφρασις side by side, linked by ἥ (222. 20–22, 23–29). In **L**, the second version precedes the first, and the connecting ἥ is absent. (In Barocc. and in the London MS. of the excerpts, the second version is absent; while the Madrid MS. of the excerpts has both versions, in the same order as in **m**, but without the connecting ἥ.) Similarly in the section ἀντονομασία (223. 2–13): two versions side by side in **m** and Matr. 4613, the first omitted in **L**, the second in Barocc. and Lond.

Par. 2929, copied by Constantine Palaeocappa,¹ is an apograph of **P**, so far as I can judge from Boissonade's apparatus. Its divergent readings (which have all become canonical) can be explained as conjectures:

223. 27 ἐπεὶ δοκεῖ ἡ Ἰλιος τετειχίσθαι **LM** (∴ **m**): δοκεῖ om. **P**: ἐπεὶ ἡ Ἰλιος τετείχισται Par. 2929.

225. 2 αὐτὰρ ἐπεὶ δαιτὸς μὲν τεθείσης ἐξ ἔρον ἔντο **Lm**: αὐτὰρ ἐπεὶ δ' αὐτοὶ μὲν κνίσσης ἐξ ἔρον ἔντο Par. 2929.

225. 3 οἶον οὐ **Lm**: καὶ οὐ Par. 2929.

225. 6 ἐκκεκόφθαι **LM**: ἐκκόφθαι **P**: εἰλήφθαι Par. 2929.

225. 27 ὅταν ὁ δεῖ πρῶτον λέγειν ὕστερόν τις τάξῃ **LM**: τάξῃ om. **P**: ἐπιφέρει Par. 2929.

226. 8 ὁ Ἰωάννης ὃν πάντες ἐλεοῦσιν ἀγαθὸς ἐστι **M** (and presumably **m**): ἐμοῦσιν **P**: μισοῦσιν, and Φίλιππος for Ἰωάννης, perhaps for some personal reason, Par. 2929.

The Vatican manuscript from which Allatius cites 215. 3–4 agrees with Par. 2929 in the corruption ἥδη for εἶδη.

B, **b**. Barocc. 76 (**B**) and Par. 2008 are copied from another hyparchetype which may be called **b**. **b** has the right or more nearly right reading against **eLm** in the following places:

215. 14 εἰκοσιέξ, 215. 18 ἥγουν χλεύη om., 216. 5 μαργούντας ἵππους, 216. 7 ἐστὶν ὁ λόγος.

The same applies to **B** in some places where Walz does not give the reading of the Parisinus:

215. 6 τις (that is, τις corrected to τι), 220. 27 λελάβησι λελάχουσι, 221. 26 καρπὸν, 224. 17 εἵλομεν ἐμμύθειν τῶν, 224. 20 δι' ᾧ.

In 223. 23, where **Lm** have omitted several words and **e** is absent, **B** gives something like the correct text; while at 225. 2, where again **e** is absent, **B**'s θίσης is closer to the (presumably) correct εἰσης than is τεθείσης of **Lm**.

But in other places, **b** (or **B**) shares errors with **Lm** against **e** (as in the examples adduced for the indispensability of **e**); with **m** against (**e**)**L**, as 221. 26 θεόν, 224. 30 παρὰ; and with **e** against **Lm**, as 219. 6 ἴσχει **e**, εἴσχη **B**, 222. 22 καλοῦμεν, 224. 20 (?) ἄλλα, 225. 8 πρόθεσιν. **b** must therefore be treated as contaminated, but indispensable because one of its sources is independent of **eLm**.

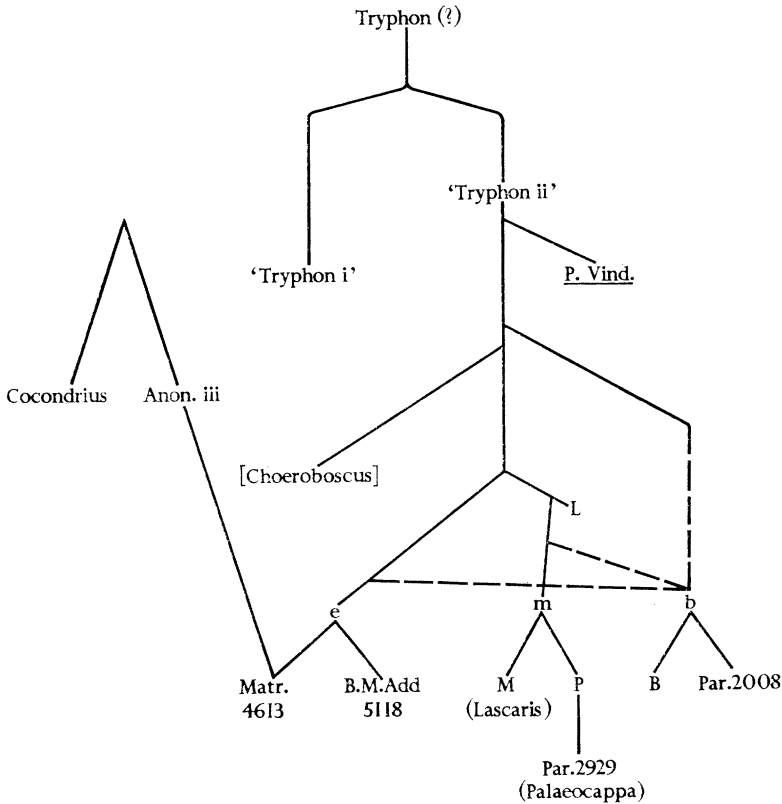
Our conclusions about the transmission may be summed up in the accompanying stemma.²

¹ The compiler of the *Violarium* of of Atheniensis 1083 (s. xvi), which I have 'Eudocia'.

² The work is also contained on ff. 182–6

not investigated.

In constituting a text, I have used principally **LmB**, and **e** and the Vienna papyrus (**II**) where available. **B** becomes **b** where Walz reports the readings of Par. 2008. I have relied on Boissonade and Walz for the readings of **P**, and on Hilgard for those of **e**; those of **ILMB** are from my own collations (from photographs in the case of **II**, from microfilms in the case of **LM**).

The text profits considerably from the use of better manuscripts; but there remains not a little scope for emendation. Walz and Spengel were extraordinarily negligent in the use of the parallel texts to correct this one (and vice versa), and unduly content to print nonsense; of the twelve pages of Spengel's text, only two make continuous sense from top to bottom. We shall find that the remedy that is most often effective is the assumption of a lacuna. The frequency of omissions is evident from comparison of the manuscripts with one another, with **II**, and with the parallel texts.

I number the sections for easier reference. I print section headings, as do Walz and Spengel; they are not in the late manuscripts, but they were in **II**, and they are convenient. In the critical commentary I use compendia for two articles by C. E. Finckh:

Finckh¹ = *Philologus* xxiv (1866), 545–9.

Finckh² = *Philologus* xxv (1867), 347–8.

215

Τρύφωνος περὶ τρόπων

Praefatio. Τοῦ λόγου εἰς εἶδη μεριζομένου <δύο>, τὸ μὲν ἐστι κυριολογία, τὸ δὲ σχῆμα καὶ τρόπος. κυριολογία μὲν οὖν ἐστὶν ἡ τῶν κατὰ φύσιν λέξεων τετευχυία φράσις· τότε γὰρ οἰκείως προφέροιο ἂν τι, ὅταν μὴ παρατραπῇ τοῦ κυρίως λεγομένου, οἶον

πὺξ μὲν ἐνίκησα <Κλυτομήδεα Φαίνοπος υἱόν·
 Ἀγκαῖον δὲ πάλιν Πλευρώνιον, ὃς μοι ἀνέστη>
 Ἰφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον ἐσθλὸν ἐόντα·
 <δουρὶ δ' ὑπερέβαλον Φυλῆά τε καὶ Πολύδωρον.>

τρόπος δὲ ἐστὶ λέξις ἢ φράσις ἐκ τῆς καθ' ἑαυτὴν ὁπωσοῦν ιδιότητος μετατροπὴν εἰληφύια, διὸ καὶ τρόπος καλεῖται. παρείληπται δὲ ἥτοι χρείας ἔνεκα ἡ κόσμου περὶ τὴν φράσιν. τρόποι δὲ εἰσι κς'. ἀλληγορία, μεταφορά, κατάρχησις, μετάληψις, ὕπερβατόν, ἀναστροφὴ, συνεκδοχὴ, ὀνοματοποιΐα, μετωνυμία, περίφρασις, πλεονασμός, παραπλήρωμα, ἔλλειψις, ὑπερβολή, εἰρωνεία, σαρκασμός, ἡγῶν χλεύη, ἀστεϊσμός, ἀντίφρασις, ἐναντίωσις, ἀντονομασία, ἀμφιβολία, σύλληψις, αἰνιγμα, ἐπαύξησις, ἐξοχή, ὑστερολογία {καὶ σχῆμα}.

Ἀλληγορία

I

Ἀλληγορία ἐστὶ φράσις ἕτερον μὲν τι <κυρίως> δηλοῦσα, ἐτέρου δὲ ἔννοιαν
 216 παριστώσα. τότε δὲ καταχρώνται δεόντως τῇ ἀλληγορίᾳ, ὅταν ἡ εὐλάβειαν ἢ δι' αἰσχύνην οὐ δύνωνται φανερώς ἀπαγγεῖλαι, ὃν τρόπον παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Ἰάμβοις· τὸ πῦρ ὅπερ ἀνέκαυσας, <ἔως οὐ> πολλῇ πρόσω κεχ(ώ)ρηκε φλογί, <κοίμησον> ἴσχε δὲ δρόμου μαργώντας ἵππους, <μηδὲ δευτέραν κάμψης, μὴ τοι περὶ νύσση δίφρον ἄξωσιν, ἐκ δὲ κύμβαχος κυβιστήσης> ταῦτα γὰρ οὐ κυρίως εἴρηται· οὐ γὰρ <περὶ> πυρὸς οὐδὲ ἵπποδρομίας ἐστὶν ὁ λόγος, ἀλλ' ὥσπερ αἰδούμενος ἐκδήλως <εἰπεῖν, διὰ τῆς ἀλληγορίας> ἤλεγξε τὴν ὑπερβολὴν τῆς θρασύτητος.

Titulus: τρύφωνος γραμματικοῦ περὶ τρόπων m, <T>οῦ τρύφωνος περὶ τρόπων B, τοῦ αὐτοῦ περὶ τρόπων L (praecedit 'Trypho' περὶ παθῶν)

Praefatio 1. τοῦ γὰρ λόγου e in suo contextu δύο addidi σχῆμα καὶ om. b
 οὖν om. Lm: cf. Try. i, 191. 6, Anon. iii, 340. 2 τετευχυία eL: τετυχυία L corr., mb
 προσφέροιο B τι scripsi: τις B: τις cett. πύξ—Πολύδωρον Hom. Ψ 634–7: versus
 explevi, cl. Try. i. 191. 8–11. deest e ἐστὶ om. e λέξις ἢ Finckh² 347, cl. Anon.
 iii, 337. 1, Coc. 230. 4–5: λέξεως eLmb

Praefatio 2. τρόποι δὲ Lmb: ποιητικοὶ δὲ τρόποι e (cod. Lond.: ἀπαντες δὲ οἱ ποιητικοὶ τρόποι σὺν τοῖς ἀριθμηθεῖσιν cod. Matr. post excerptum ex Anon. iii) εἰκοσιέξ b: εἰκοσι
 ἐπτά L: κς' em ἡγῶν χλεύη deest in b ἀντονομασία LmB καὶ σχῆμα deest
 in eb

1. μέντοι b κυρίως addidi (desideravit Stroux p. 29 adn. 6); cf. Try. i, 193. 9, Coc. 234. 28, etiam Tiber. π. σχῆμ. p. 70. 3 δύνανται L ὃν τρόπον παρὰ Καλλιμάχῳ
 Lmb: ὡς Καλλιμάχος e Call. fr. 195. 23–29, ex quo verba aliquot supplēvi ut sensus
 constet ὅπερ eLmb: ὅτε Par. 2008: δέ τ' [Choe.] 245. 6: δε το pap. Callimachi, unde
 δὲ τῶν- Pfeiffer (δὲ τὰν- iam prius Meineke) ἀνέκαυσας eLm [Choe.] pap.: ἐνέκαυσας b
 ἔως οὐ supplēvi ex [Choe.]: ἀρχῇ οὐ Callim. πολλῇ . . . κεχώρηκε(ν) φλογί [Choe.]
 (om. πρόσω) et Callim.: πολλὴν . . . κέχηκε φλόγα fere codd. nostri (κέχηρ[η]|||) κε B, κέχηρται
 Par. 2008 et Matr. 4613) δρόμου Callim., [Choe.]: δρόμον codd. μαργώντας
 ἵππους Callim., [Choe.]: μαργούντας ἵππους b: μαργούντος ἵππου eLm μηδὲ—κυβισ-
 τήσης habet [Choe.], itaque et noster olim habuit δευτέραν Callim. περὶ add.
 Walz, cl. cod. Par. 2087 (= [Choe.]) ἐστὶν ὁ b: ἐστὶ eLm ἐκδήλως B: ἐκ δῆλων
 eLm: ἐκδηλοῦν Spengel εἰπεῖν, διὰ τῆς ἀλληγορίας ex. gr. supplēvi; cf. [Choe.] loc. cit.
 ἀλλ' ὥσπερ αἰδούμενος εἰπεῖν δ' ἐβούλετο, τῇ ἀλληγορίᾳ ἐχρήσατο ἤλεγξε eLm: ἤλαξε B:
 ἤλλυξε Par. 2008

2

Μεταφορά

Μεταφορά ἐστὶ λόγου μέρος μεταφερόμενον (ἀπὸ τοῦ κυρίου ἐφ' ἕτερον) ἤτοι ἐμφάσεως ἢ ὁμοιώσεως ἔνεκα. τῶν δὲ μεταφορῶν εἶδη ἐστὶ πέντε· αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν εἰσιν ἀπὸ ἐμφύχων ἐπὶ ἄψυχα, αἱ δὲ τοῦναντίον ἀπὸ ἀψύχων ἐπὶ ἐμφυχα, αἱ δὲ ἀπὸ ἐμφύχων ἐπὶ ἐμφυχα, αἱ δὲ ἀπὸ ἀψύχων ἐπὶ ἄψυχα, αἱ δὲ ἀπὸ πράξεως ἐπὶ 2 πράξιν. ἀπὸ μὲν ἐμφύχων ἐπὶ ἄψυχα, ὡς ὅταν ὁ ποιητὴς ἐπὶ τῶν δοράτων λέγῃ

πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγὺ πάρος χροῶ λευκὸν ἔπαυρεῖν
ἐν γαίῃ ἕσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι.

τὸ γὰρ προθυμείσθαι ἐπὶ ἐμφύχων ἐστίν, ὅπερ τῷ δόρατι περιέθηκεν ἀψύχῳ 3 ὄντι· τοῦτο δὲ εἴρηται κατ' ἐμφασιν. ἀπὸ δὲ ἀψύχων ἐπὶ ἐμφυχα, ὡς τὸ

ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνὼρτο γέλως.

τὸ γὰρ ἄσβεστον ἀπὸ ἀψύχου τοῦ πυρὸς μετηνέχθη ἐπὶ ἐμφυχον τὸν γέλωτα, καὶ 4 τοῦτο κατ' ἐμφασιν. ἀπὸ δὲ ἐμφύχων ἐπὶ ἐμφυχα, οἷον ποιμένα λαῶν, τὸν βασιλέα τῶν ὄχλων· καὶ γὰρ ἀμφότερα ἐμφυχα. ὡς γὰρ ὑποτέτακται τῷ ποιμένι τὰ ποίμνια, οὕτω τῷ βασιλεὶ οἱ ὄχλοι, ποιμὴν δὲ ὁ βασιλεὺς· εἴρηται δὲ τοῦτο κατ' ὁμοίότητα. 5 ἀπὸ δὲ ἀψύχων ἐπὶ ἄψυχα, ὡς ἐπὶ τοῦ

σπέρμα πυρὸς σφύζων, ἵνα μὴ ποθεν ἄλλοθεν αὖτοι·

6 καὶ γὰρ ἀμφότερα ἄψυχα. ἀπὸ δὲ πράξεως ἐπὶ πράξιν, οἷον

217

εἰ δὴ πού τινα κείνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφίνας.

τὸ γὰρ ὑφαίνειν ἐπὶ τῶν ὑφασμάτων τάσσεται κυρίως, νῦν δὲ ἐπὶ τῆς κατασκευῆς τῆς βουλῆς εἴληπται.

7 τῶν δὲ μεταφορῶν αἱ μὲν εἰσιν ἐμφάσεως δηλωτικαὶ οὐ σφύζουσαι τὴν ὁμοίότητα, αἱ δὲ <ὁμοιότητος ἄνευ ἐμφάσεως, αἱ δὲ δηλοῦσι τὴν ὁμοιότητα> ὁμοῦ καὶ τὴν ἐμφασιν.

2. 1 ἀπὸ... ἕτερον supplevi cl. Anon. i, l. 46/47, Try. i, 191. 24—192. 1, Anon. ii, 208. 2—3, Anon. iii, 338. 10, Coc. 232. 15—16, [Choe.] 245. 15—16 εἰσιν ἀπὸ ἀψύχων ἐπὶ ἐμφυχα, αἱ δὲ τοῦναντίον ἀπὸ ἐμφύχων ἐπὶ ἄψυχα b εἰς πράξιν b, cf. 2. 6 et Anon. iii, 338. 17, [Choe.] 246. 18

2. 2 οἷον ὡς ὅταν Lb: ὅταν m: locum decurtavit e πολλά—ἄσαι Hom. A 573—74 = O 316—17; versum priorem om. e δὲ om. m μεσσηγὺς b γέῃ b (ex γεῇ B) τὸ γὰρ προθυμείσθαι—ἀψύχῳ ὄντι Lm: τὸ δὲ προθυμείσθαι ἐπὶ ἐμφύχων ἐστίν B: τῷ γὰρ δόρατι ἀψύχῳ ὄντι τὸ προθυμείσθαι παρέθηκεν, ὅπερ ἐστίν ἐπὶ ἐμφύχων e

2. 3 ἀπὸ δὲ ἀψύχων—τὸν γέλωτα Lm: similiter e: ἀπὸ δὲ ἐμφύχων ἐπὶ ἄψυχα, οἷον ὅταν ὁ Ὀδυσσεὺς λέγῃ Αἴαντι· τὸ ὡς γὰρ σφιν ἀπώλετο, ἐπεὶ καὶ ὁ ἄρας μέγας ἦν B, quod ita emendandum est: “τοῖος γὰρ σφιν πύργος ἀπώλεο” (= λ 556), ἐπεὶ καὶ ὁ Αἴας μέγας ἦν. Cf. [Choe.] 246. 1—5 ἄσβεστος—γέλως Hom. A 599, θ 326

2. 4 ποιμένα λαῶν saepius apud Hom.: [Plu.] 20 et Coc. 233. 3 laudant integrum versus βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν, qui est conflatus ex B 18 et 243. Ad explanationem cf. Apoll. Lex. Hom. p. 133. 8 ποιμὴν· κυρίως μὲν ὁ τῶν προβάτων, μεταφορικῶς δὲ ἀπὸ τῶν προβάτων ἐστὶν ὁ ἡγεμὼν· καὶ τὸν βασιλέα λέγει. Hesych. ποιμένα λαῶν· βασιλέα τῶν ὄχλων καὶ γὰρ—ὁ βασιλεὺς om. B ἀμφότερα ἐμφυχα eL: ἀμφότερα ἐπὶ ἐμφυχα m

2. 5 ὡς ἐπὶ τοῦ om. B σπέρμα—αὖτοι Hom. ε 490 καὶ—ἄψυχα om. B 2. 6 εἰς πράξιν B et (cod. Lond.) e, cf. supra ad 2. 1 εἰ δὴ—ὑφίνας Hom. δ 739 ἤδη Lm, [Choe.] 246. 19 ἐπὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφαίνει Lmb (ὑφαίνει m); ὑφαίνει [Choe.] τῆς κατασκευῆς Lm: τὴν κατασκευὴν B: κατασκευῇ e: ἐπὶ τὴν τῆς βουλῆς κατασκευὴν μετενέγκται [Choe.] 246. 21

2. 7 ἐμφάσεως δηλωτικαὶ οὐ eB: ἐμφάσεων δηλωτικαὶ καὶ οὐ Lm <ὁμοιότητος—ὁμοιότητα> ex. gr. supplevi: <ὁμοιότητος δηλωτικαὶ καὶ οὐ σφύζουσαι τὴν ἐμφασιν, αἱ δὲ ἀμφὶ σφύζουσαι (vel δηλοῦσαι) τὴν ὁμοιότητα> Finckh¹ 546: αἱ δὲ ὁμοῦ καὶ <τὴν ὁμοιότητα καὶ> Hilgard

Κατάχρησις

3

Κατάχρησις ἐστι μέρος λόγου <ἀπὸ τοῦ> κυρίως καὶ ἐτύμως κατονομασθέν<τος> λεγόμενον ἐπὶ τινος ἐτέρου ἀκατονομάστου κατὰ τὸ οἰκεῖον, οἷον πυξίς χαλκῇ καὶ τριήραρχος. καὶ ἡ μὲν πυξίς κυρίως καὶ ἐτύμως ἐστὶν ἡ ἐκ {ξύλου} πύξου κατασκευασμένη, <καταχρηστικῶς δὲ> καὶ τὰ μολίβδινα <καὶ τὰ> χαλκ<ᾱ πυξ>ίδας προσαγορεύομεν· καὶ τριήραρχον οὐ μόνον τὸν τριήρους ἄρχοντα, ἀλλὰ καὶ πεντήρους καὶ ἐξήρους. καὶ τὸν ἀνδριάντα καὶ γυναικὸς λέγομεν. καὶ Ὁμηρος

νέκταρ ἐφονοχόει,

οὐ κατὰ τὸ οἰκεῖον, ἀλλ' ἀκατανόμαστόν ἐστι.

Μετάληψις

4

Μετάληψις ἐστὶ λέξις διὰ τῆς συνωνύμου τὴν ὁμώνυμον δηλοῦσα, οἷον

ἐνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε Θοῆσι.

τὰς γὰρ ἀπὸ τοῦ σχήματος <Ὁξείας καλουμένας νήσους> μεταληπτικῶς νήσους Θοὰς εἴρηκε. τῷ γὰρ θοῷ συνωνύμῳ ἐστὶ <πᾶν τὸ κατὰ κίνησιν ὀξύ>, {καὶ} τούτῳ δὲ ὁμώνυμῳ ἐστὶ πᾶν τὸ κατὰ σχῆμα ὀξύ. {ὀφείλων γὰρ Ὁξείας εἰπεῖν, εἶπε Θοῆσιν, ἐπεὶ τὸ θοὸν σημαίνει καὶ τὸ ταχὺ καὶ τὸ ὀξύ.} καὶ πάλιν

Τεῦκρος δὲ τόξων <χρώμενος> φειδωλίᾳ

ὑπὲρ τάφρου πηδῶντας ἔστησε<ν> Φρύγας.

218 ὁ γὰρ κατὰ τὸν βίον φειδωλὸς συνωνύμως καὶ ἀκριβῆς καλεῖται, ὁ δὲ ὁμωνυμεῖ τῷ κατὰ τὴν τέχνην ἀκριβεῖ, τουτέστιν εὐστόχῳ.

3 ἐστὶ eLm: δὲ B <ἀπὸ τοῦ> . . . κατονομασθέν<τος> Finckh¹ 546, cf. Try. i, 192. 21, Anon. ii, 208. 21, Coc. 232. 5, [Choer.] 246. 23 κυρίως καὶ ἐτοίμως codd. utroque loco: corr. Boissonade <οὐ> κατὰ Finckh ibid. cl. 3 fin.; at vide Try. i, 192. 23, Coc. 232. 7 οἷον om. B χαλκῇ em, γρ. L: χαλκίς LB καὶ ante τριήραρχος om. LB, post ins. in M: deest in e <καὶ ἀνδρίας> excidisse ci. Boiss. ξύλου deest in B, cf. Try. i, 192. 26, Anon. ii, 208. 21, Coc. 232. 8, [Choer.] 246. 26: κυρίως γὰρ ἡ ἀπὸ ξύλων e <καταχρηστικῶς δὲ> (et plura) suppl. Finckh ibid. <καὶ τὰ> χαλκ<ᾱ πυξ>ίδας suppl. evi; nescio an scribendum sit τὰ<s> μολίβδινα<s καὶ τὰς> χαλκ<ᾱς> τὸν τριήρους—ἐξήρους LB, cf. Try. i, 192. 31–193. 2, Coc. 232. 11–12, [Choer.] 246. 31–247. 1: τοὺς τριήρων ἄρχοντας ἀλλὰ καὶ πεντήρων καὶ ἐξήρων m νέκταρ ἐφονοχόει Hom. Δ 3; cf. schol. BT ad loc. et schol. T ad A 598 ἀλλὰ κατανόμαστόν m

4 τὴν ὁμώνυμον eB, cf. Coc. 239. 10: τὸ ὁμώνυμον Lm, cf. Try. i, 195. 10, Anon. ii, 209. 2, [Choer.] 247. 20 ἐνθεν—Θοῆσι Hom. ο 299: utrum θοῆσι an Θοῆσι voluerit poeta, nescio; at noster certe Θοῆσι intellexit, cf. Coc. 239. 14 τὰς γὰρ ὀνόματι ἀπὸ τοῦ σχήματος Ὁξείας καλουμένας νήσους μεταληπτικῶς Θοὰς εἴρηκεν. Try. i, 195. 13 τὰς γὰρ καλουμένας ὀνομαστικῶς Ὁξείας νήσους διὰ τὸ σχῆμα μεταληπτικῶς Θοὰς ἐκάλεσεν. Item Strabo p. 350/1 de versu eodem: Θοὰς δὲ εἴρηκε τὰς Ὁξείας· τῶν Ἐχινάδων δ' εἰσὶν αὐταί, πλησιάζουσαι τῇ ἀρχῇ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου καὶ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἀχελώου τὰς γὰρ e: τοὺς γὰρ B: καὶ γὰρ Lm <Ὁξείας—νήσους> addidi ex Coc. loc. cit. μεταληπτικῶς τὰς νήσους Lm νήσους fort. delendum, cf. Coc. et Try. i, ll. cc. τῷ γὰρ θοῷ . . . <τὸ ὀξύ κατὰ τὴν κίνησιν> scripsit et καὶ sustulit Finckh¹ 547, quod ego leviter mutavi, cf. Coc. 239. 16–17, [Choer.] 247. 27: τὸ γὰρ θοὸς e: τὸ γὰρ θοὰς Lmb: τὸ γὰρ θοὸν καὶ ὀξύ Boissonade, cl. Try. i, 195. 13 τοῦτῳ Boissonade: τοῦτο eLmb ὀφείλων γὰρ—τὸ ὀξύ varia recensio quam om. B εἶπε θοῆσιν eL: θοῆσιν εἶπεν m καὶ τὸ ταχὺ καὶ τὸ ὀξύ: fort. τὸ ταχὺ καὶ ὀξύ Τεῦκρος—Φρύγας Trag. fr. adesp. 569; Sophocles Teucro ascripsit Blomfield; cf. Soph. Ai. 1279 τόξων Anon. ii, 209. 3, [Choer.] 247. 29: τόξον codd., praeter quod M τόξου exhibet ex Lascaris coniectura (deest e): τόξου Try. i, 195. 16 φειδώλιος b τάφου b τὸν βίον M: τὴν δόσιν Anon. ii, [Choer.] ὁ δὲ συνωνυμεῖ codd., corr. Boissonade; cf. Anon. ii, [Choer.]

5

Ὑπερβατόν

Ὑπερβατόν ἐστι φράσις ἀνὰ μέσον τὰ ἐξῆς ἔχουσα. γίνονται δὲ τὰ ὑπερβατὰ ἐν εἴδει δυσίν, <εἴτε ἐν λόγῳ> εἴτε ἐν λέξει. <ἐν λέξει> οἶον

πάντη γὰρ περὶ τεῖχος ὀρώρει θεσπιδαῖς πῦρ
λαῖνον.

τὸ γὰρ ἐξῆς οὕτως ἔχει· πάντη γὰρ περὶ τεῖχος λαῖνον ὀρώρει θεσπιδαῖς πῦρ.
ἐστι δὲ καὶ ἐν συνθέτοις λέξεσιν ὑπερβατὰ γινόμενα, οἶον

νήπιοι, οἱ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἡελίοιο
ἥσθιον,

2 ἀντὶ τοῦ κατήσθιον. τὰ δ' ἐν λόγῳ γινόμενα ἔχει οὕτως παρ' Ὀμήρῳ·

ὥς ἔφατ' Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ἀμφὶ δὲ νῆες
σμερδαλέον κονάβησαν αὔσαντων ὑπ' Ἀχαιῶν,
μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσῆος θείοιο.

τὸ γὰρ ἐξῆς οὕτως ἀποδίδοται· ὥς ἔφατο, Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον μῦθον ἐπαινήσαντες.
3 ἔνιοι δὲ καὶ ἐν ταῖς συλλαβαῖς ὑπερβατὰ πεποιήκασιν, ὥς καὶ Σιμωνίδης ἐν ἐπι-
γράμμασιν * * *]. . . λοθξ. ε. υπερβ[. . .] . . . [ἐνταῦθα τ] οὔ Δημήτρος τὴν τ[ε]λευ-
ταίαν [ὑπερεβίβασε·] τὸ γὰρ ἐξῆς οὕτω[ς ἀπ]οδίδοται. [Ἑρμῆν τόνδ]ε ἀνέθηκεν
Δη[μῆ]τριος, ὄρθια [δ' οὐκ ἐν προθ]ύροις Δημήτρος ρ. . .]. . . κ. ιμαθ. . .

6

Ἀναστροφὴ

Ἀναστροφὴ δέ ἐστι λέξις ἣν χρὴ προηγείσθαι τῆς σημαινομένης διανοίας δευτέραν
ἔχουσα τάξιν· ἔνιοι δὲ καὶ <διὰ πλειόνων λόγου μερῶν τὴν ἀναστροφὴν λέγουσι
γίνεσθαι. καὶ> ἐπὶ πλειόνων λόγου μερῶν ἐν μὲν προθέσει οὕτως·

ὦ ἐπὶ πόλλ' ἐμόγησα,

5. 1 ὑπερβατόν—μῦθον ἐπαινήσαντες (posteriore loco) cit. Gregorius Corinthius *comm. in Hermog.* περὶ μεθόδου δευτέρου vii. 1250. 20–1251. 8 Walz ἀνὰ μέρος e: διὰ μέσον
Greg.: διὰ μέσου Finckh, *Zeitschr. f. Altert.* 1838, 1053 <εἴτε ἐν λόγῳ> addidi, noluit
Boissonade; cf. Phoebammon. p. 48. 7 Sp., Try. i, 197. 21–22, Coc. 238. 12–13 <ἐν
λέξει> addidi πάντη—λαῖνον Hom. M 177–8 λαῖνον. τὸ γὰρ—πῦρ om. m: τὸ γὰρ—πῦρ
om. e λαῖνον non post τεῖχος sed post πῦρ B νήπιοι—ἥσθιον Hom. a 8

5. 2 παρ' Ὀμήρῳ om. e ὥς ἔφατ'—θείοιο Hom. B 333–5 ταῖς συλλαβαῖς: συλλαβῇ
e Simonides: fr. 159 Bergk⁴, 113 Diehl lacunam statui. nam in codd. sequitur statim
Ἑρμῆν—προθύροις (Δημήτρος pro Δημήτριος L), deinde ἀντὶ τοῦ οὐκ ὄρθια δέ (δέ om. e); verum
in Π, quae hic incipit, ea habes quae supra dedi. locum non poteram ita explicare ut
omnibus persuaderem; sed non tacebo quid suspicer. pone poetam nescioquem, ne dicamus
Simonidem, epigramma ludicrum in hunc modum scripsisse:

Ἑρμῆν τόνδ' ἀνέθηκε Σύρος Δημήτριος, οὐκ εὖ
ὄρθια δ' οὐ Δημήτρ' ἔπρεπεν ἐν προθύροις.

id est, homo Syrus, Demetrius nomine, erexit hermam ante domum suam et deo (Mercurio
videlicet) dedicavit; male quidem, cum illa imago non deceat Cereris aedem. haec potuit
grammaticus perperam interpretari, ut esset, 'Syrus hermam dedicavit Cereri': τὸ γὰρ ἐξῆς,
'Ἑρμῆν τόνδ' ἀνέθηκεν Δημήτρι, ὄρθια δ' οὐκ ἐν προθύροις Δημήτρος ἔπρεπεν.

6. 1 φρασις λέξις Π: φράσις ἢ λέξις Oellacher διανοίας: item Π ut mihi videtur:
ἐπινουας leg. Oellacher δευτέραν ἔχουσα τάξιν e: δευτέραν ἔχουσαν τάξιν Lmb: ταξιν
β[ε]χ[ου]σαν vel δευτέραν ε[χ]ουσαν et inter lineas ταξιν Π ut vid.: cf. Try. i, 197. 11, Coc. 239. 3
ἐνιοι e Lmb: ιως Π: ἐνιοτε Spengel (iii, p. xi) verbum (quale ποιοῦσαι) excidisse ci.
Finckh¹ 547: <διὰ—καὶ> inserui, cf. Anon. iii, 340. 4 et 9 ὦ—ἐμόγησα Hom. A 162

[ἀντ']ἰ τοῦ [ἐ]φ' ᾧ π(ό)λλ' ἐκακοπάθη[σα.] ἐν δ' ἐπιρρήματι,

219 τὰς Εὐμηλος ἔλαυνε ποδώκεας ὄρνιθας ὥς,

ἀντὶ τοῦ ὥς ὄρνιθας. {ἐν δὲ συνδέσμοις} <καὶ>

ἥ τοι μὲν τρηχεῖα καὶ οὐχ ἱππηλάτος ἐστίν,
οὐδὲ λίην λυπρή, ἀτὰρ οὐδ' εὐρεῖα τέτυκται.

<ἐν δὲ> συνδέσμ[οις, ὥς Καλλίμαχος·

Μασσα]χεῖτα[ι καὶ μακρὸν οἵστεύοιεν ἐπ' ἄνδρα,

ἀντὶ τοῦ καὶ Μασσαγέται.] ταῦτα μὲν πρὸς μίαν ἀναστρέφεται λέξιν· ἀλλαχοῦ δέ 2
ἐστι πρὸς πλείονα μέρη λόγου τὴν ἀναστροφὴν ἔχειν, οἶον

Ἔκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ τοῦ ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι.

ἡ γὰρ ἀντὶ πρόθεσις οὐκέτι μιᾷ ὑποτάσσεται, ἀλλὰ δυσὶ λέξεσιν, καὶ τὸ ἐξῆς· ἀνθ'
Ἔκτορος ὠφείλετε.

Συνεκδοχή

7

Συνεκδοχή ἐστὶ φράσις οὐ κατὰ τὸ πλήρες ἐκφερομένη, προσδεομένη δέ τις
ἐξῶθεν διανοίας. ἔχει δὲ διαφορὰς τέσσαρας· καὶ γὰρ ἀπὸ {τοῦ} μέρους τὸ ὅλον
δηλοῖ, καὶ ἀπὸ τοῦ ὅλου τὸ μέρος, καὶ ἀπὸ {τοῦ} συμβαίνοντος τὸ προηγούμενον,
καὶ ἀπὸ συμβόλου τὸ κύριον. ἀπὸ μὲν οὖν μέρους τὸ ὅλον, οἶον 2

θεὰ λευκώλενος Ἥρη.

σημαίνει γὰρ ἀπὸ {τοῦ} μέρους τοῦ βραχίονος τὴν ὅλην λευκὴν. ἀπὸ δὲ τοῦ ὅλου τὸ 3
μέρος, οἶον

οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος ἐύδητον βόας αὔας,

ἀντὶ τοῦ—ἐκακοπάθησα II, om. codd.; cf. Try. i, 197. 17, Coc. 239. 5 τὰς—ὥς Hom.
B 764 ἀντὶ τοῦ ΠLB: ἀντὶ m καὶ pro ἐν δὲ συνδέσμοις scripsi. quo iure? quaeris.
vide sis Anon. iii, 340 (= 460. 11 Hilg.), qui docet (perperam sane) id esse in his versibus
anastrophes, quod οὐ λίην λυπρὴ dictum sit pro οὐ-λυπρὰ λίαν. quae explicatio fort. et hic
olim sequebatur.—post ἥ τοι—τέτυκται (Hom. v 242–3) sequuntur in codd. statim ταῦτα μὲν πρὸς
μίαν κ.τ.λ., in II vero συνδεςμ[ι]: lacunam explevi ad exemplum Anonymi iii, loc. cit. Μασσα-
γέται—ἄνδρα Call. fr. 1. 15. in II supersunt vestigia verbo μασσα]χεῖτα[ι non dissimilia. hoc
est ultimum quod in papyri priore facie dispicitur; sequebantur litterae fere cxxx de anastrophe,
deinde titulus συνεκδοχη.

6. 2 ἀλλαχοῦ δέ ἐστι: ἄλλα δὲ ε: ἄλλα δὲ ἐστὶ B; cf. infra ad 22. 2 ἔχειν: ἴσχει ε:
εἴσχη B: εὐρεῖν Finckh¹ 547 Ἔκτορος—πεφάσθαι Hom. Ω 254 ὑποτάσσεται Hil-
gard: συντάσσεται eLmb. cf. Anon. iii, 340. 2

7. 1 φράσις ἢ λέξις Anon. ii, 209. 25; λέξις ἢ φράσις Coc. 236. 28 διανοίας: item
[Choer.] 248. 16–17: ἀκολουθίας Try. i, 195. 29: om. Anon. ii, loc. cit. διαφορὰς
τέσσαρας e, [Choer.] loc. cit., cf. Try. i, 196. 1, Anon. ii, loc. cit., Coc. 236. 30: τέσσαρας διαφορὰς
Lmb τοῦ ante μέρους et ante συμβαίνοντος seclusi; cf. quae sequuntur, et Try. i, 196. 2,
Anon. ii, 210. 1, Coc. 236. 31, [Choer.] 248. 20. sed librorum in hac re haud magna est
fides ἀπὸ συμβόλου B: ἀπὸ τοῦ συμβόλου Lm: απο συμβολω II, quae hic denuo incipit

7. 2 το ὀλ[ο]ν δηλοῖ II θεὰ—Ἥρη Hom. A 55 et saepe σημαίνει γὰρ απο τοῦ
[με]ρους [του βραχιονος] την ὅλην λευκην II, cf. Anon. ii, 210. 1–3, Coc. 237. 5, [Choer.]
248. 21: ἀπὸ γὰρ τοῦ βραχίονος τὸ ὅλον (πᾶν ε) σῶμα δηλοῖ em et in margine L: om. B

7. 3 ἀπὸ δὲ ὅλου τὸ μέρος LB οἱ—β[ο]ας αυας (Hom. M 137) II: βόας αὔας eLmb in II
sequuntur γην γαρ βοας λεγει τας ασιδας ε[κ γαρ δερμα]των εἰς μερος δε του ολου [το δερμα]
απο δε εμβαινοντος κ.τ.λ.

ἀντὶ τοῦ βύρσας, τουτέστι τὰς ἀσπίδας. ἀπὸ γὰρ ὅλου τοῦ βοὸς ἐδήλωσε τὸ μέρος,
4 ἥγουν τὸ δέρμα. ἀπὸ δὲ συμβαίνοντος τὸ προηγούμενον, οἶον

ἐξόμενοι λεύκαινον ὕδωρ ξεστῆς ἐλάττησι.

τὸ λεύκαινον γὰρ εἶπεν ἀντὶ τοῦ συντόνως ἤρεσσον· ἐκ γὰρ τοῦ κωπηλατεῖσθαι
5 συμβαίνει λευκαίνεσθαι τὸ ὕδωρ. ἀπὸ δὲ συμβόλου τὸ κύριον, <οἶον>

σκήπτρον μὲν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων.

ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν τὴν βασιλείαν εἶπε τὸ σύμβολον, δεικνὺς ἐκ τούτου τὸ κύριον,
ἥγουν τὴν βασιλείαν· σύμβολον γὰρ ἐστὶ τῆς βασιλείας τὸ σκήπτρον.

8

Ὀνοματοποιῖα

220

Ὀνοματοποιῖα ἐστὶ μέρος λόγου πεποιημένον κατὰ μίμησιν τῶν ἀποτελουμένων
ἤχων <ῆ φωνῆς· ἤχων μὲν,> οἶον

λίγξε βιός.

αὐλῶπις τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα.

φωνῆς δὲ τὸ τοιοῦτον, οἶον ἡ ὀλολυγὴ καὶ ὁ μυκηθμός, καὶ

τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας.

9

Μετωνυμία

Μετωνυμία ἐστὶ μέρος λόγου ἐφ' ἑτέρου μὲν τινος κυρίως κείμενον, ἕτερον δὲ
σημαῖνον κατὰ τὸ οἰκεῖον, οἶον

ὑπείρεχον Ἡφαίστιο.

σημαίνει δὲ τοῦ πυρός, ὅπερ ἐστὶν οἰκεῖον τοῦ Ἡφαίστου. καὶ πάλιν

ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης,

ἀντὶ τοῦ ὁ σίδηρος· καὶ ὅταν λέγωμεν τὸν οἶνον Διόνυσον, καὶ τὸν σῖτον Δῆμητραν,
καὶ τὰ παραπλήσια.

ἀντὶ τοῦ τὰς βύρσας B ἀπὸ γὰρ—δέρμα om. B

7. 4 τοῦ συμβαίνοντος e ἐξόμενοι—ἐλάττησι Hom. μ 172 εὐξέστης (om. ὕδωρ)

e: ξεστῆς L εἶπεν αντι Π: εἶπεν om. Lmb: deest e ἐκ γὰρ—ὕδωρ Lm: ἐκ
τοῦ κωπηλατεῖσθαι γὰρ—ὕδωρ e: <συμ>βαινει γαρ [εκ τουτου δι ουν τ]ον πεπολιανθαι δηλ[οι το
κωπηλατεισ]θαι Π: om. B

7. 5 <οἶον> add. Palaeocappa: om. eLmb: deest Π σκήπτρον—πάντων Hom. I 38
ἀντὶ γὰρ—βασιλείαν eLm: om. B: το] συμβολον γαρ εἶπεν τη[ς βασιλειας ητοι το εκ]ηπτρο[ν
α]ντι του κυρ[ιου et in proximo versu ονο]ματοπ[οια Π, quae hic deficit

8 post 9 habet B: hoc loco ΠeLm: cf. 1. 2 λέξις ἡ μέρος λόγου Anon. ii, 210. 27,
[Choer.] 249. 20 <ῆ φωνῆς· ἤχων> Finckh¹ 547, μὲν addidi; cf. Coc. 231. 17 sqq.,
[Choer.] 249. 21 λίγξε βιός Hom. Δ 125: om. B αὐλῶπις—πεσοῦσα Hom. N 530
τοὺς—τετριγῶτας Hom. B 314

9 μέρος λόγου em, γρ. L: ὄνομα LB: λέξις [Plu.] 23, Try. i, 195. 20, Anon. ii, 209. 8,
Coc. 232. 22, [Choer.] 250. 21 ἀφ' ἑτέρου m οἶον eB: om. Lm integrum
versum σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστιο (Hom. B 426) habent [Plu.] Try.
[Choer.] ll.cc., et potuit noster habere ἔνθα—Ἄρης Hom. N 444

Περίφρασις

10

Περίφρασις ἐστὶ φράσις δια<λλάσσουσα> τῆς αὐτοτελοῦς καὶ κυρίας λέξεως, διὰ πλείονων αὐτὸ τὸ κύριον δηλοῦσα πρὸς αὔξησιν τοῦ σημαινομένου· οἶον βίη Ἑρακλείη, καὶ ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, ἀντὶ τοῦ ὁ Ἑρακλῆς καὶ ὁ Ἀλκίνοος. <καὶ πάλιν>

παρὰ δ' ἀλφίτου ἱερὸν ἀκτὴν.

Πλεονασμός

11

Πλεονασμός ἐστὶ φράσις ἐν αὐτῇ πλεονάζουσα, ἥ ὡς ἐνδέχεται κατὰ ἀναλογίαν. τῶν δὲ λεγομένων πλεονασμῶν οἱ μὲν μέτρων ἔνεκα φράζονται, οἱ δὲ ἐμφάσεως. καὶ μέτρων μὲν τὰ τοιαῦτα, οἶον Αἰνείας, Πριάμοιο, λελάβησι, λελάχωσι, καὶ πᾶν ὃ λέγεται κατὰ παραγωγήν. ἐμφάσεως δὲ σημαντικά τὰ τοιαῦτα·

ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσι,

καὶ

221 ἐρπύζων παρὰ θίνα·

τὸ <γὰρ> νωθρὸν ἐμφαίνει καὶ ἄστατον· καὶ

πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο δάκρυα λείβων.

Παραπλήρωμα

12

Παραπλήρωμά ἐστὶ φράσις ἥ λέξις ἐκ περισσοῦ παραλαμβανομένη, οἶον

ἄρχους αὐ νηῶν ἐρέω νῆάς τε προπάσας.

ἡ γὰρ πρὸ παρέλκει. καὶ

ἀστέρι ὀπωρινῷ ἐναλίγκιος, ὅς τε μάλιστα,

ἀντὶ τοῦ ὅς μάλιστα. καὶ ἐπὶ τοῦ κε·

καὶ κέ τις ὧδ' ἐρέει Τρώων ὑπερηγορέοντων.

Ἑλληψις

13

Ἑλληψις ἐστὶ φράσις οὐ κατὰ τὸ πλήρες ἐκφερομένη, ἀλλὰ μιᾷ λέξει ἢ πλείοσιν ἐλλείπουσα· οἶον

κόπτων ἀμφοτέρησιν,

10 φράσις om. Lmb δια<λλάσσουσα> ex. gr. scripsi: δια<σάφης> Boissonade: ἐρμηνεία Finckh¹ 547, cl. Phoebammon. p. 47. 4 et Tiberio p. 75. 26 βίη Ἑρακλείη Hom. A 690 etc. ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο Hom. η 167 etc. <καὶ πάλιν> inserui παρὰ—ἀκτὴν (Hom. A 631) om. m: deest e

11 ἐν αὐτῇ: ἐαυτῇ B ἡ ὡς ἐνδέχεται κατὰ ἀναλογίαν non intelligo οἱ μὲν . . . οἱ δὲ Spengel (iii, p. xi): ἃ μὲν . . . ἃ δὲ eLmb λελάβησι B, om. eLm. quis hac forma usus sit, nescio; ap. Homerum reperitur λελαβέσθαι, δ 388. fort. scribendum λάβησι λελάχωσι eLM: λελάχουσι B: λελόχασι P (Boiss. p. 480) ὠμοφάγοι—δαρδάπτουσι Hom. A 479 ἐρπύζων παρὰ θίνα Hom. ν 220 τὸ eLB: τὸν m γὰρ inserui νωθρὸν eLm: νῶθες B (debutit νωθές) πόντον—λείβων Hom. ε 84 δερδέσκετο codd. (deest e), propter δαρδάπτουσι credo

12 λαμβανομένη e ἀρχους—προπάσας Hom. B 493 ἡ γὰρ πρὸ παρέλκει om. B ἀστέρι—μάλιστα Hom. E 5 κε· καὶ om. m: καὶ· καὶ B: deest e καὶ κε—ὑπερηγορέοντων Hom. Δ 176

ἐλλείπει γὰρ ταῖς χερσίν. ὁμοίως

ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος.

〈ἐλλείπει γὰρ τὸ τόπω. καὶ〉

ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί,

ἄρσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται.

ἐλλείπει γὰρ τὸ καλῶς ἂν ἔχοι· ἀπεκρέματο γὰρ ἡ διάνοια.

ἔνιοι δὲ τὸν τρόπον τοῦτον προσυπακουόμενον καλοῦσιν.

Ὑπερβολή

14

Ὑπερβολή ἐστι λόγος ὑπεραίρων ἐμφάσεως ἔνεκα τὸ ἀληθές, ὡς ἐπὶ τούτου·

αἱ δ' ὅτε μὲν σκιρτῶεν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν,

ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον οὐδὲ κατέκλων·

{καὶ} ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῶεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,

ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἀλὸς πολιοῖο θέεσκον.

εἰ μὲν οὖν μυθικῶς τις ἀκούει τὸ τοιοῦτον, ἀκυρολογία φανήσεται, εἰ δὲ μή, ὕπαχ- 222
θήσεται τῇ ὑπερβολῇ. < > ὡς τὸ

λευκότεροι χίονος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοιοί.

Εἰρωνεία

15

Εἰρωνεία ἐστὶ φράσις τοῖς ῥητῶς λεγο(μένοις αἰνιττο)μένη τούναντίον μεθ' ὑποκρίσεως, οἶον

Ἀντίνο', ἦ μεν καλὰ πατὴρ ὡς κήδεαι υἱοῦ.

Σαρκασμός

16

Σαρκασμός ἐστὶ φράσις τοῖς ῥητῶς λεγο(μένοις αἰνιττο)μένη τούναντίον μετὰ χλευασμοῦ, οἶον

νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ Μελάνθιε νύκτα φυλάξεις

εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος.

13 fort. <καὶ> ὁμοίως ἐν—χῶρος Hom. K 199 lacunam secutam esse vidit Boissonade, explevi ego; cf. schol. BT ad loc. τὸν καθαρὸν τόπον ἀλλ'—ἔσται Hom. A 135–6 δώσουσι M ἄρσαντες κατὰ θυμόν om. B ἂν ἐδ' ἔχοι Lm (ἐδ' deletum in M): deest e; cf. schol. B ad vers. 137 ἀπεκρέματο P: ἀπεκρέμαστο LM: ἀποκεκράμαστο B: malim ἀποκρέμαται vel ἀποκεκρέμασται

14 ἐπὶ τούτου e: ἐπὶ τούτω B: ἐπὶ τοῦ L: τὸ m αἱ δ' ὅτε—θέεσκον Hom. Y 226–9 αἱ δ' ὅτε μὲν: ἀλλ' ὅτε δὴ Lmb (deest e) καρπῶν eLm κατὰ κλων B καὶ seclusi ἀκούει Palaeocappa ἀκυρολογία: κυριολογία Finckh² 347 lacunam statui. si supra suppleas ἐμφάσεως <ἡ ὁμοιώσεως> ἔνεκα τὸ ἀληθές. <ἐμφάσεως μὲν,> ὡς κ.τ.λ., hic requiras <ὁμοιώσεως δέ>. cf. [Choer.] 252. 28–30, 253. 3–4 ὡς καὶ τὸ B (καὶ post insertum) λευκότεροι—ὁμοιοί Hom. K 437

15 φράσις: κολακεία b (κωλ- B) ῥητῶς Finckh¹ 548: ῥητοῖς eLmb λεγομένη eLmB: λεγομένοις Par. 2008: λεγομένοις <ἐμφαίνουσα> Finckh loc. cit.: αἰνιττο)μένη (cf. Anon. π. σχημ. 141. 19 Sp.) vel βουλο)μένη ego μεθ'—16 τούναντίον om. b Ἀντίνο'—υἱοῦ Hom. ρ 397 μάλα pro μεν Palaeocappa propter μάλα πάγχυ quod paullo infra fertur

16 φράσις om. e ῥητοῖς λεγομένη eLm: eadem ac supra Finckh et ego νῦν—καταλεγμένος Hom. χ 195–6 δὴ om. eLmb

Ἀσπεῖσμός

17

Ἀσπεῖσμός ἐστι φράσις διὰ τῶν ἐναντίων τὸ κρείττον ἡθικῶς ἐμφαίνουσα, οἷον εἴ τις πλούσιος ὢν πένης εἶναι λέγει, καὶ ὁ τεχνίτης ἄτεχνος, καὶ ὁ ἀγαθὸς φαῦλος. ἔνιοι δὲ τὸν ἀσπεῖσμόν ὠρίσαντο προσποιήσιν εἶναι τῆς ἀληθείας.

Ἀντίφρασις

18

Ἀντίφρασις ἐστι φράσις τοῖς κρείττοσι τοῦ παρισταμένου τὴν κακίαν ὅσον ἐφ' (a) ἑαυτῇ περιστέλλουσα, οἷον ὅταν πτωχὸν πλούσιον καλῶμεν καὶ τὴν χολὴν γλυκεῖαν, καὶ τὸν βόρβορον ὀχετόν, καὶ τὰ παραπλήσια.

{Ἀντίφρασις ἐστι λέξις διὰ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον σημαίνουσα χωρὶς ὑπο- (b) κρίσεως. τίθεται δὲ ἥτοι κατ' εὐφημισμὸν ἢ κατ' ἐναντίωσιν. κατ' εὐφημισμὸν μὲν, ὅταν τὴν ἄκανθαν βάτον λέγωμεν, ἥς οὐκ ἔστιν ἐπιβῆναι, καὶ τὴν χολὴν γλυκεῖαν. κατ' ἐναντίωσιν δέ·

οὐδ' ἄρα τῷ γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς,

ἀντὶ τοῦ ἠνιάθη.}

Ἐναντίωσις

19

Ἐναντίωσις ἐστι λέξις διὰ τῶν ἐναντίων τὸ ἐναντίον κατὰ ἀποβολὴν δηλοῦσα, ὡς τὸ

τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην,

ἀντὶ τοῦ οἱ δὲ ἐκόντες ἐπετάσθησαν. καὶ

οὐδ' ἄρα πατρός ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων,

ἀντὶ τοῦ ἤκουσε τοῦ πατρός· καὶ τὰ παραπλήσια.

223

Ἀντονομασία

20

Ἀντονομασία ἐστὶν ὄνομα ἐπιθετικὸν ὃ καὶ μόνον ἀντὶ κυρίου παραλαμβάνεται, (a) οἷον

ὄφρ' εἰδῇ Γλαυκῶπις, ὅταν ᾧ πατρὶ μάχηται,

ἀντὶ τοῦ ἢ Ἀθηνᾶ. καὶ

οὕτω γὰρ δὴ τοι Γαίῳχε κυανοχαῖτα,

ἀντὶ τοῦ ᾧ Πόσειδον. καὶ τὰ παραπλήσια.

17 πένης εἶναι λέγει eB: εἶναι πένης λέγοι Lm ὁ ante ἀγαθὸς om. eP

18 recensionem (a) ante (b) habent m (cum coniunctione ἤ) et e (cod. Matr.): (b) ante (a) L: (b) om. e (cod. Lond.) et B τοῦ om. M a.c. παριστανόμενον B ὅταν om. e καλοῦμεν eB καὶ ante τὴν om. Lm καὶ τὸν—παραπλήσια om. m: καὶ prius om. L διὰ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον e (cod. Matr.) et L: τὸ ἐναντίον διὰ τοῦ ἐναντίου m σημαίνει M a.c. οὐδ'—Ἀχιλλεύς Hom. A 330

19 hoc caput om. m ὡς τὸ Matr. 4613 (ex con. ?) : om. Lond., LB τῷ δ'—πετέσθην Hom. E 366 etc. οἱ δὲ ἔκοντες L: ἔκοντες e: οὐδὲ ἄκοντες B ἐπετάσθησαν B: ἐπετάσθην L: om. e οὐδ'—Ἀπόλλων Hom. O 236, II 676 ἀντὶ τοῦ ἤκουσε τοῦ πατρός L: om. B: deest e

20 recensionem (a) om. L: (b) om. B Lond. in m coniunguntur verbo ἤ, in Matr. 4613 verbis καὶ ἄλλως ἀντονομασία mB ὄφρ'—μάχηται Hom. Θ 406 εἰδῇ Lm et codd. Homeri fere omnes: ἰδῃ eB, Try. i, 204. 27 ἢ om. B οὕτω—κυανοχαῖτα Hom. O 201 δηλοῖ codd. (mB) ὁ ποσειδῶν B καὶ τὰ παραπλήσια om. m

- (b) {Ἀντονομασία ἐστὶ λέξις δι' ἐπιθέτων ἢ διὰ συσσήμων ὄνομα ἴδιον ἢ προσηγορικὸν σημαίνουσα. δι' ἐπιθέτων μὲν οὖν, οἶον

Ἀτρείδῃ κῦδιστε,

ἀντὶ τοῦ ὦ Ἀγάμεμνον· διὰ δὲ συσσήμων, οἶον

ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,

καὶ

Λητοῦς <καὶ> Διὸς υἱός·}

21

Ἀμφιβολία

Ἀμφιβολία ἐστὶ φράσις δύο ἢ πλείονας ἐννοίας σημαίνουσα, οἶον

χείρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἐταίρου.

ἄδηλον γάρ, πότερον τὰς τοῦ Πατρόκλου χείρας λέγει ἢ τὰς τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ τὰ ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ εἰρημένα·

σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς,

ὃς τε κατὰ δεινούς κόλπους ἁλὸς ἀτρυγέτιο

ἰχθύς ἀγρώσων πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἄλμῃ.

ἦτοι γὰρ τὸ πυκινὰ πρὸς τὸ ἀγρώσων ληπτέον, ἢ ἡ πυκινὰ ἀγρώσων, ἢ πυκινὰ
2 πτερὰ {δεύεται ἄλμῃ}. <ἀμφίβολον δὲ καὶ τοῦτο>

κῆρυκες δ' ἀνὰ ἄστῳ θεῶν φέρον ὄρκια πιστά,

τοῦ θεῶν δυναμένου κεῖσθαι ἐπὶ τε τῶν κηρύκων τῶν ἱερῶν καὶ τῆς πόλεως, ἐπεὶ δοκεῖ ἡ Ἴλιος τετελεχίσθαι ὑπὸ θεῶν· διὸ καὶ πολλάκις <ἱερὰν> αὐτὴν λέγει,

Ἴλιον εἰς ἱερήν.

καὶ πάλιν

Τρῆχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτώλιον Οἰνόμαόν τε.

καὶ ὁμοίως

δεινὸν δ' ἄμφ' Ἀχιλῆα κυκώμενον ἴστατο κῦμα.

224

{γίνεται δὲ ἡ ἀμφιβολία λέξει, ὡς Αἴας, ἄδηλον γὰρ τίς τῶν δύο, καὶ λόγῳ,

δὸς δέ τέ μ' ἄνδρα ἐλεῖν καὶ ἐς ὄρμην ἔγχεος ἐλθεῖν.

Παρέκβασίς ἐστι λόγος χάριν ἱστορίας ἢ γενεαλογίας παραλαμβανόμενος, ὡς τὰ τοῦ Φοίνικος περὶ Κουρήτων·

ἀντονομασία Lm ἐπιθέτου L μὲν οὖν Matr. 4613; μὲν Lm Ἀτρείδῃ κῦδιστε
Hom. A 122 μέγιστε (sscr. κῦδιστε) m ὦ om. Matr. 4613, L ἐρίγδουπος
πόσις Ἥρης Hom. N 154 al. Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός Hom. A 9

21. 1 χείρας—ἐταίρου Hom. Σ 317 ἢ τὰς: τὰς om. P τὰ ἐπὶ τοῦ: ἐπὶ om. P σεύατ'
—ἄλμῃ Hom. ε 51—53 κόλπους ἀτρυγέτιο θαλάσσης codd. πυκινὰ—πρὸς τὸ
ἀγρώσων om. Lm (homocoteleuton) δεύεται ἄλμῃ seclusi

21. 2 <ἀμφίβολον—τοῦτο> ex. gr. addidi: lacunam hic esse susp. Finckh¹ 548 κῆρυκες
—πιστά Hom. Γ 245; cf. schol. BT ad loc. ἐδύνάτο τὸ θεῶν καὶ τοῖς πρῶτοις συντάσσεσθαι, εἰ
μὴ ὅτι ἐν τοῖς ἐξῆς φησιν “ὄρκια πιστὰ θεῶν σύναγον” τῶν ἱερῶν καὶ τῆς πόλεως scripsi:
τῆς πόλεως καὶ τῶν ἱερῶν libri (καὶ τῶν ἱερῶν post additum in B): <καὶ> τῆς πόλεως καὶ τῶν
ἱερῶν (= τῶν ὀρκίων ?) Boissonade δοκεῖ om. P, unde τετελεχίσθαι scripsit Palaeocappa
ὑπὸ θεῶν L: ὑπὸ τῶν θεῶν m: om. B ἱερὰν addidi Ἴλιον εἰς ἱερήν Hom. H 20,
εἰς Ἴλιον ἱρὴν A 196, O 169, al. εἰς ἱερήν m: ἐς ἱερήν B: ἐς ἱερὸν L: ἱρὴν Boiss. Τρῆχον
—Οἰνόμαόν τε Hom. E 706 Τρηχύν Lm: Τρηχὴν B δεινὸν—κῦμα Hom. Φ 240
γίνεται—τὰ ἐξῆς (cf. Try. i. 203. 21—204. 2) om. eLMB (sed in M margine additum) δὸς—
ἐλθεῖν Hom. E 118

μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὗ τι νέον γε,
ὥς ἦν, ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισι.
Κουρήτες τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι,

καὶ τὰ ἐξῆς.}

Σύλληψις

22

Σύλληψις ἐστὶ φράσις δυεῖν ὑποκειμένων προσώπων τὸ τῷ ἐτέρῳ πραχθὲν ἰδίᾳ κοινῶς παραλαμβάνουσα· οἷον Ὀδυσσεὺς περὶ τῆς ἀναιρέσεως Δόλωνος λέγει Νέστορι,

τὸν τρισκαίδεκατον σκοπὸν εἵλομεν ἐγγυθὶ νηῶν.

εἵλομεν εἶπε, καίτοι τοῦ Διομήδους μόνου αὐτὸν ἀνελόντος. τὸ μὲν ὑπόδειγμα τοῦ 2 ἐνὸς ἔχει πρὸς ἓνα τὴν σύλληψιν· ἀλλαχοῦ δέ ἐστιν δι' ἃ συλλαμβάνει ἓνα πρὸς πολλούς, ὥς ἔχει τὰ ὑπὸ Θεοσίτου λεγόμενα πρὸς Ἀγαμέμνονα·

πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες
εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξάιρετοι, ἄς τοι Ἀχαιοὶ
πρωτίστῳ δίδομεν, εὖτ' ἂν πτολίεθρον ἔλωμεν.

συγκαταριθμεί γὰρ ἑαυτὸν τοῖς ἀριστεύουσιν ἀσθενὴς καὶ οὐδαμινὸς τυγχάνων.

Αἶνιγμα

23

Αἶνιγμά ἐστὶ φράσις διάνοιαν ἀποκεκρυμμένην καὶ ἀσύνετον πειρωμένη ποιεῖν, ὥς τὰ παρ' Ὑσιόδω περὶ τῆς κύλικος λεγόμενα·

225 μὴδέ ποτ' οἶνοχόην τιθέμεν κρητῆρος ὕπερθεν.

<

αὐτὰρ ἐπεὶ δαιτὸς μὲν εἴσης ἐξ ἔρον ἔντο,

†οἶον οὐ† μῆτέρα μητρὸς <

>

> ἄγοντο

<ἀζαλέην τε καὶ ὀπταλέην σφετέροισι τέκεσσι

τεθνάναι.

μέμνημαι—μενεχάρμαι Hom. I 527 sqq.
χαρμοὶ P

μενεχάρμαι Hom. libri: μενεχάρμοι M: μενέ-

22. 1 φράσις om. m δυεῖν L: δυοῖν emB προσώπων Finckh¹ 548, cl. Anon.
π. σχημ. 158. 9 Sp.: πραγμάτων codd. τῷ ἐτέρῳ LM, B p.c.: τῷ ἐταίρῳ B a.c.: ἐτέρῳ e:
om. P. cf. [Herodian.] π. σχημ. p. 100. 6 Sp. in Anon. ii, 211. 2 lege ἄλλω pro ἄλλως, sicut
[Choer.] 249. 1 ἰδίᾳ κοινῶς e: ἰδίᾳ ἢ κοινῶς LmB τὸν—νηῶν Hom. K 561 ἐγγυθὶ
νηῶν restitui: ἐμύθειν τῶν B: om. eLm εἵλομεν εἶπε om. eLm καίτοι em: καίπερ,
γρ. τοι L: καὶ περὶ B μόνου eLMB: μόνον P

22. 2 ἀλλαχοῦ Lm: ἄλλα eB: eadem variatio supra 6. 2 δι' ἃ B: ἃ eLm πλεῖαι—
ἔλωμεν Hom. B 226–8 ἀριστεύουσιν e ἀσθενὴς ὦν e (omissis reliquis) et L

23 ἀσύνετον Finckh² 348: σύνθετον codd. Ὑσιόδω τὰ Lm περὶ eL: παρὰ mb
κύλικος: nihil in sequentibus de calice dicitur, sed potuit auctor de interpretatione versus
falli. ἀκύλου Merkelbach, versu proximo non recepto; παρὰ τοῦ Κήκυκος ego olim eodem
pacto μὴδέ ποτ'—ὕπερθεν Hes. Op. 744: versum habent eLm (ὕπερθε(ν) κρατῆρος
omnes), om. b. Hesiodum συμβολικῶς dicere docent scholia ad loc. (p. 226. 11–227. 11 Pert.
cum explicationibus variis), et vv. 745–6 ut aenigmati exemplum laudat Try. i, 194. 10.
itaque non audeo, ut olim ausus sum, versum expellere. post eum excidisse existimo inter-
pretationem nescioquam, deinde καὶ vel sim. αὐτὰρ—τεθνάναι Hes. fr. 158 Rz.³; cf. C. Q.,
1961, 142–5; Merkelbach–West, Rh. Mus. 1965. εἴσης collatio codicis B a Cramero facta:
θίσης B ipse: τεθείσης Lm: δαιτὸς μενοεικέος Nauck, Mélanges gréco-romains, iii, 273: δ' αὐτοὶ
μὲν κνίσσης Palaeocappa ἐξερέοντο L a.c. et fortasse pap. [Hesiodi] (Oxy. 2495 fr.
37. 8) a.c. οἶον οὐ LmB: καὶ οὐ Palaeocappa post μητρὸς lacunam statui propter
pap. [Hes.]]ῖν ἄγοντο (παίε]w Lobel) post ἄγοντο lacunam statui et ex. gr. explevi

ἐνταῦθα μητέρα μητρὸς λέγει τὴν βάλανον· ἀπὸ ταύτης γὰρ γίνονται αἱ δρύες, ἀπὸ δὲ τῶν δρυῶν μυθικῶς τοὺς ἀνθρώπους λέγουσι γεγενῆσθαι. > ἀζαλέην καὶ ὀπταλέην, ἐπεὶ δοκεῖ πρῶτα μὲν ξηραίνεσθαι, εἴτα ὀπτᾶσθαι. σφετέροισι τέκεσσι, τοῖς ἑαυτοῦ τέκνοις, λέγει δὲ τοῖς ξένοις. τὸ δὲ τεθνάναι, καθὸ δοκεῖ ἐκ τῆς ὕλης ἐκκεκόφθαι.

24

Ἐπαύξησις

Ἐπαύξησις ἐστὶ φράσις κατὰ πρόσθεσιν αὐξάνουσα τὸ σημαίνόμενον, ὥς ἔχει τὰ τοιαῦτα·

τῶν νέες ὠκεῖαι ὥς εἰ πτερὸν ἢ ἐ νόημα.

ὠκύτερον γὰρ τῶν νηῶν παρέστησε τὸ τάχος, ἐπισυνάψας τῷ πτερῷ τὸ νόημα. <καὶ>

ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἵκελος αὐγῇ
ἢ πυρὸς αἰθομένου ἢ ἡελίου ἀνιόντος.

ἱκανὸν γὰρ τὸ εἵκελος αὐγῇ, προστιθεὶς δὲ τὸ ἐξῆς ἠϋξῆσε τὸ σημαίνόμενον.

25

Ἐξοχή

Ἐξοχή ἐστὶν ὀνόματος διαστολὴ κατὰ διαφορὰν πρὸς τὰ ὅμοια, οἷον

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρώας τε καὶ Ἑκτορα νηυσὶ πέλασεν,

ὥσπερ τοῦ Ἑκτορος μὴ οὐχὶ ἐνὸς τῶν Τρώων, ἐπεὶ τοῦτον ἠνεγκε· κατ' ἐξοχὴν γὰρ αὐτὸν ἐδήλωσε. καὶ ὁμοίως

οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν,
οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην· θάνε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος.

26

Ὑστερολογία

Ὑστερολογία ἐστὶν ὅταν μέρος λόγου ὃ δεῖ πρῶτον λέγειν ὕστερόν τις τάξῃ, οἷον

ἄμα τράφεν ἠδ' ἐγένοντο,

ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ ἐγένοντο καὶ ἐτράφησαν. καὶ

δούπησε<ν> δὲ πεσών,

ἀντὶ τοῦ πεσών ἐδούπησε. καὶ

ἀζαλέην LB: ἀγαλέην M (et m?, inde): αὐαλέην P <τε> καὶ Bergk, *Poet. Lyr. Gr.* iii⁴. 668
σφετέροισι Finckh¹ 549: ἐφετέροισι B: ἐφ' ἐτέροισι Lm τέκεσσι L: τέκεσι B: τεκέεσσι m
ἑαυτῆς Klouček ap. Rzach³ ξένους obscurum: ||| ξένους B: ξύλοις Cramer: ἐξ ἐνός Anon.,
Lit. Centralbl. 1878, 1643 τεθνάναι: τεθνάναι M: τεθνήμεναι Bergk loc. cit. ἐκκόφθαι
P, unde εἰλήφθαι Palaeocappa

24 φράσις om. e πρόσθεσιν eB τῶν—νόημα Hom. η 36 ὠκύτερον Boissonade:
ὠκύπτερον codd. (deest e) τῶν νηῶν παρέστησε LB: παρέστησε τῶν νηῶν m νεῶν
Walz (ex codice?) πτερῷ Boissonade: προτέρῳ codd. <καὶ> addidi ἀμφὶ—
ἀνιόντος Hom. X 134–5 ἵκελος Lm (et infra) αἰθομένοιο ἢ ἡελίοιο codd.

25 ὅμοια eLB, γρ. m: σημαίνόμενα m in textu Ζεὺς—πέλασεν Hom. N 1; cf. schol.
ABT et Eust. ad loc. μὴ om. P τοῦ ἐνός B ἐπεὶ scripsi: ἐπὶ codd.
οὐ—Μελέαγρος Hom. B 641–2; cf. schol. A (ad v. 641) et B

26 ὅταν μέρος λόγου scripsi: μέρος λόγου ὅταν em: λόγος ὅταν L (γρ. μέρος λόγου), B. ad
formulam . . . ἐστίν, ὅταν cf. Coc. 240. 29, 241. 2, 7, [Choer.] 250. 14, 252. 8, 254. 14, et
auctores περὶ σχημάτων passim τάξῃ eLMB: om. P: ἐπιφέρει Palaeocappa ὥς
ὅταν εἴπωμεν οἷον e ἄμα—ἐγένοντο Hom. A 251 δούπησεν δὲ πεσών Hom. Δ
504 et saep.

226 ἀλλ' ἄγε μοι τὸν ὄνειρον ὑπόκριναι καὶ ἄκουσον,

ἀντὶ τοῦ ἄκουσον καὶ ὑπόκριναι. καὶ

εἴματα δ' ἀμφιέσασα θυώδεα καὶ λούσασα.

καὶ

λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον.

{Σχῆμά ἐστι σολοικισμὸς ἀπολογίαν ἔχων, ὡς ὅταν εἴπωμεν, ὁ κύριος Ἰωάννης, ὃν ὁ θεὸς ἐλεήσει, ἀγαθὸς ἐστι. διαφέρει δὲ σχῆμα σολοικισμοῦ, ἐπειδὴ σχῆμα μὲν ἐστι ποιητοῦ ἢ συγγραφέως ἀμάρτημα ἐκούσιον διὰ τέχνην ἢ ξενοφωνίαν ἢ καλλωπισμὸν, σολοικισμὸς δὲ ἀμάρτημα ἀκούσιον, οὐ διὰ τέχνην ἀλλὰ δι' ἀμαθίαν γινόμενον.}

ἀλλ' ἄγε—ἄκουσον Hom. τ 535 ὑπόκρινε codd. hic et infra εἴματα—λούσασα Hom. ε 264 λαοὶ—ἀνέσχον Hom. Γ 318 σχῆμα—γινόμενον om. B; cf. quae de hoc capite in praefatione dixi ἀπολογίαν ἔχων σολοικισμὸς [Choer.] 255. 10 ὁ κύριος Ἰωάννης eL [Choer.]: ὁ Ἰωάννης m: ὁ Φίλιππος Palaeocappa ὁ θεὸς eL [Choer.]: πάντες m ἐλεήσει e [Choer.]: ἐλέησι L: ἐμοῦσιν P: μισοῦσιν Palaeocappa ἀγαθὸς eLm: καλὸς ἀνθρωπὸς [Choer.]

ΕΠΙΜΕΤΡUM

Anon. iii: collation of cod. Leidensis Vossianus Gr. Q 20 against the text of Fredrich-Wentzel.

337. 3 ῥηματικόν· ὡς γὰρ παρὰ 5 φαμέν 7 ἐπὶ πολλὰ (recte, cf. Coc. 230. 20) 10 ἢ ἀναπνοή 338. 1 ἢ τε 4 ἀντωνομασία 6 δὲ 12 ἐσειόντο 15 εὔρον ὡς ἡῦτ' 27 ἀπείρητος 29 ἂν deest 339. 2 ἀλὸς om. 3 πούλην 5 γάρ ἐστι 7 νηῶν στρογγύλη, sed η ex os 8 τοῦ διός 13 ἀκατωνομαστόν 14 χαλκῇ 16 δ'· 19 λάϊνον. τὸ γὰρ ἐξῆς τεῖχος λάϊνον· οὐ πῦρ 20 ἐδέξατο 23 ἔφατ'· 24 ὀδυρσέος 340. 1 εἶδη δὲ 2 μεταβολὴν τόνου ὑποτασσομένη λέξει ἦς 5 ὡς— 9 λόγου om. 12 οὐ λίην 13 λυπηρά 13/14 μακράν 15 προσηκούσης 16 εἶδη δὲ αὐτοῦ ὁ om. 17 ἀπάρτησις μὲν ἐστι deest μετὰ τοῦ συνδέσμου χωρίζεται 20 οὔνεκα

University College, Oxford

M. L. WEST